

Ліси зцілюють тіло, а книга – душу

Біблія

№ 1 (64)

2020

(січень)

ТЕРАПЕВТ

Видається з 1 жовтня 2014 року

Бюлетень Наукової бібліотеки

Харківського національного медичного університету

Науковій бібліотеці ХНМУ – 100 років!

2020 рік є знаковим для Наукової бібліотеки Харківського національного медичного університету — ми святкуємо свій перший 100-річний ювілей! Поважний вік для людини, а для бібліотеки — це час розквіту, планування майбутнього... За цей період пройдено шлях від кафедральних бібліотек Імператорського Харківського університету, «книжкової лавки», студентської профкомівської бібліотеки до бібліотеки самостійного медичного університету, і сьогодні ми трансформуємося у сучасний бібліотечний хаб — центр отримання, кумуляції та розповсюдження інформації та знань. Університетська бібліотека — перший помічник студенту, викладачу, науковцю у навігації безмежними інформаційними просторами, консультант в освітніх, наукових, дозвіллевих сферах — вона постійно розвивається разом із своїми користувачами.

Протягом ювілейного року ми разом з читачами поглянемо на минуле бібліотеки, висвітлимо цікаві факти, спробуємо порівняти з сьогоденням, згадаємо тих, хто творив цю історію...

Ірина Киричок,
директорка Наукової бібліотеки ХНМУ

Зміст

Харків медичний

Володимир Іванович Шаповал *С. Кравченко, Л. Скрипченко*.....С. 3

Фундатори

Мануель Діас де Абреу *М. Заговора*.....С. 4-5

Бібліотечна скарбниця: по сторінках рідкісних та цінних видань

Вальс через століття *Т. Костюкевич, О. Козачок*.....С. 6-7

Читання зі смаком

За лаштунками творчого процесу *Р. Вороніна*.....С. 8-9

Хроніка подій

Нарада щодо підготовки студентів до державних іспитів

МІСЦЕ СТУДЕНТСЬКИХ АКТИВНОСТЕЙ — УНІВЕРСИТЕТСЬКА БІБЛІОТЕКА

Студентські збори

Наукова школа «Science for everybody» *Редакція*.....С. 10

Молодь і наука: поєднання традицій наукової школи

та інноватика часу майбутнього *Р. Вороніна*.....С. 11

Анонси подій,

Вітання з днем народженняС. 12

Харків медичний

Світлана Кравченко

Лариса Скрипченко

Володимир Іванович Шаповал

Харківський обласний клінічний центр урології і нефрології носить ім'я **Володимира Івановича Шаповала (1924-2001)**.

Володимир Шаповал — професор кафедри урології і андрології ХДМУ, доктор медичних наук, заслужений діяч науки України, засновник і незмінний директор першого в СРСР Харківського нефроурологічного центру, народився в Кіровоградській області у селянській сім'ї. Напередодні Другої світової війни Володимир Шаповал закінчив фельдшерсько-акушерську школу.

Під час війни Володимир Іванович був партизаном, а потім бійцем регулярної військової частини. В бою він ледве не втратив руку. Після поранення рука майже не рухалася, але важкими тренуваннями Шаповал відновив рухову здатність і почав робити операції.

З 1944 по 1949 рік навчався у Чернівецькому медичному інституті, почав науково-дослідницьку діяльність. Працюючи асистентом на кафедрі факультетської хірургії Харківського медичного інституту (ХМІ), Володимир Шаповал вивчає захворювання сечостатевої системи, зокрема стабільність уро-туберкульозу та радіонуклідне дослідження нирок [1]. Професор Шаповал наполягав на необхідності створення у Харкові спеціалізованого урологічного центру, першого в країні (1967). Він і очолив цей клінічний комплекс. Важливим етапом у розвит-

ку харківської урологічної школи за ініціативою Володимира Івановича стало відродження у 1968 р. кафедри урології у ХМІ [1]. Також під його керівництвом організовано подальше будівництво ще двох корпусів в Харківському обласному нефроурологічному центрі, що дозволило відкрити вузькоспеціалізовані відділення онкоурології, андрології, нефрології і ниркової недостатності з хронічним гемодіалізом, подальшого розвитку набули відділення уротуберкульозу та дитячої урології. Професор В.І. Шаповал — автор 19 винаходів, за що йому надано звання «Винахідник СРСР» [2]. «Звичайних операцій не буває», — казав талановитий хірург, Лікар з великої літери. Тисячі харків'ян живуть на світі завдяки операціям, що виконав професор Шаповал. Поряд з численними нагородами Володимиру Івановичу Шаповалу присвоєно почесне звання «Харків'янин сторіччя» [2].

Володимир Іванович Шаповал
(1924-2001)

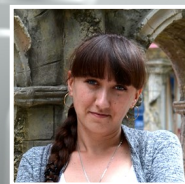
Використані джерела:

Лісовий В. М., Перцева Ж. М. Поспішай творити добро... (до 85-річчя від дня народження професора В. І. Шаповала) / В. М. Лісовий, Ж. М. Перцева // Клінічна анатомія та оперативна хірургія. – 2010. – Т. 9, № 4. – С. 88-91.

Лісовий В. М. Шаповал Володимир Іванович / В. М. Лісовий // Вчені Харківського державного медичного університету. – Харків, 2003. – С. 409-411.

Харківський обласний клінічний центр урології і нефрології ім. В. І. Шаповала

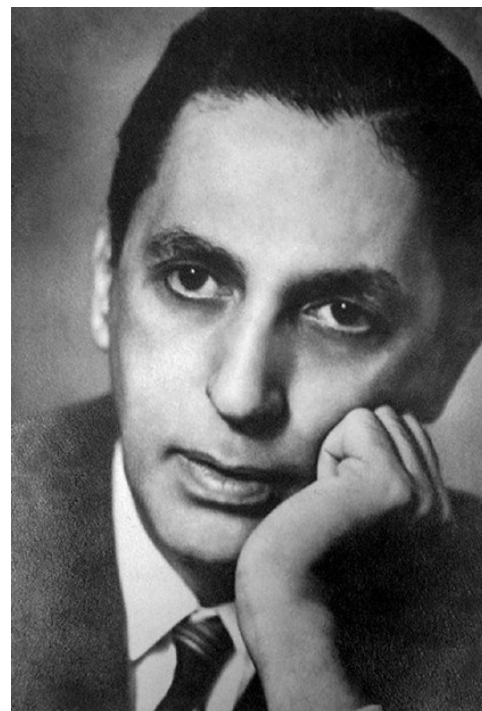
Мануель Діас де Абреу

У січні 1894 р. народився відомий бразильський лікар і вчений — Мануель Діас де Абреу, винахідник abreugraphy (швидкого рентгену легень). Медичну освіту юнак здобув заради статусу, а взагалі вважав себе поетом.

У роки Першої світової війни жив та працював у Парижі у шпиталі 13-го округу. В 1915 р. він знайомиться з терапевтом центральної лікарні Готель-Дье — Огюстеном Ніколя Жильбером. Ніколя звертається до Абреу з проханням супроводити свого друга на рентген і принести йому знімок. Абреу бачить, що у пацієнта прогресуючий туберкульоз. Побачене дуже вразило майбутнього рентгенолога. І саме після цього він знайшов себе у вивченні технології рентгену. А вже через рік Жильбер реко-

мендував його на посаду начальника рентгенівської лабораторії. Особливо Абреу боровся за життя пацієнтів-дітей, хоча власних дітей не мав. Працював як заведений, але більше 40 знімків за день зробити не міг, просто не встигав.

Низька ціна обстеження підштовхнула його до відновлення експериментів з фотографуванням з флуоресцентного екрана з яскравим зеленим світлом. Для цього використовували фотоапарат з плівкою 24x36 мм, який давав якісні знімки. Фотоапарат розташовували на відстані 60 см від світильного екрану, закривали від бокового світла тубусом. В той час цей процес дістав назву «абреуграфія», а вже пізніше назву змінили на «флюорографія».

Мануель Діас де Абреу
(1891-1962)

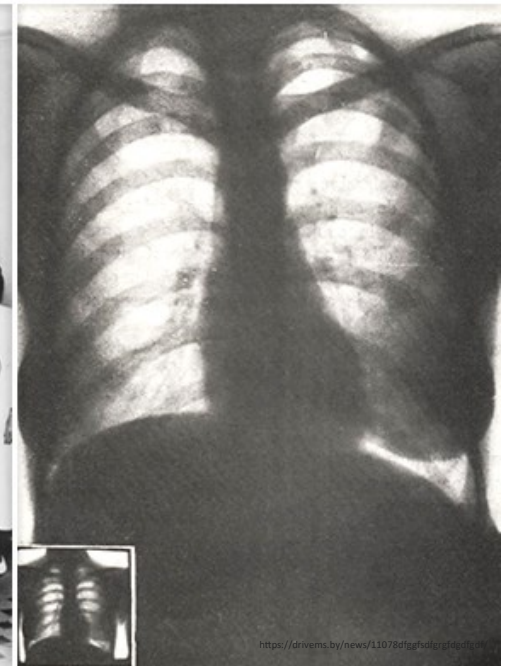
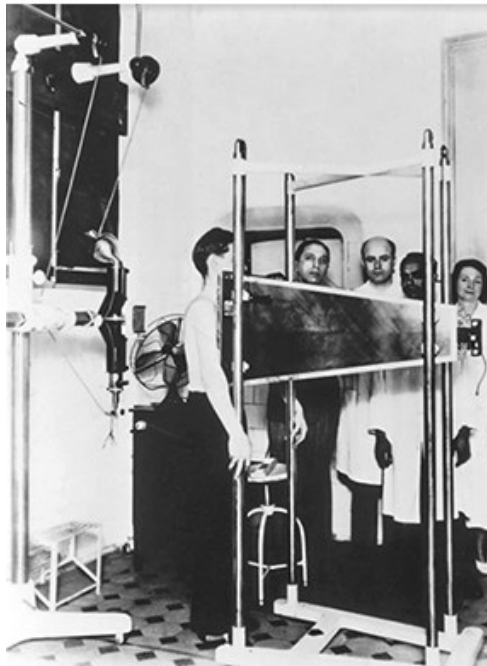
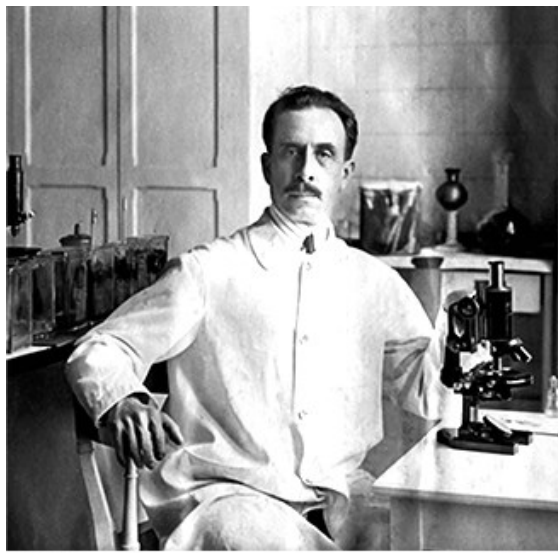
Засідання Міжнародного союзу проти туберкульозу в 1952 році.

Перше масове дослідження за Абреу відбулося в 1937 р. з 9 по 21 липня. За цей час було отримано знімки 758 осіб, з них у 482 виявився прихований туберкульозний процес. В цьому ж році до Абреу приїздить Ганс Холфельдер — фахівець з променевої терапії. Обіцяє Абреу опублікувати його статті в німецьких журналах, доопрацювання флюорографа в провідних німецьких фірмах, зробити метод обстеження дешевше. Рентгенолог довірився і поділився всіма напрацюваннями з флюорографії і лише пізніше зрозумів, що його роботи вже використовують в Німеччині без узгодження з ним.

У нацистській Німеччині також звернули увагу на «абреуграфію». Восени 37-го до бразильського винахідника звернувся Ганс Хольфельдер, фахівець з променевої терапії, голова Німецького товариства рентгенологів. В обмін на договір про співпрацю М. Абреу поділився з відомим науковцем протоколами та технічною документацією. Він і гадки не мав, чим можуть обернутися для людей його дослідження й винаходи. Г. Хольфельдер спочатку відтворив нову методику в обстеженні особового складу СС (кожен сотий виявився хворим і був негайно звільнений), потім при щедрому державному фінансуванні пристосував апаратуру для установки в автобусах. У подальшому Хольфельдер зробив флюорографію зброєю масового знищення: при обстеженні населення окупованої Польщі було виявлено 230 тисяч туберкульозників, з яких 35 тисяч було визнано «безнадійними» й відправлено до особливих концтаборів.

В 1939 р. в «Bulletin de L'Academie nationale demedecine» було визначено діагностичну та економічну цінність методу лікаря Абреу та рекомендовано для використання в адміністративних, шкільних, тюремних та інших закладах. Лише після Другої світової війни до Абреу прийшла всесвітня слава. Він починає брати участь у конференціях, тричі висувався на Нобелівську премію.

Спровокована Першою світовою війною епідемія туберкульозу в Європі стала відправною точкою створення першого методу рентгенодіагностики, що надавав можливості масових обстежень. Успіхи лікаря М. Абреу в розробці методу допомогли зупинити епідемію туберкульозу та подолати її в повоєнні роки. Перший в світі експеримент з масового дослідження підштовхнув науковців інших країн до створення власних апаратів для флюорографічних

Зверху ліворуч: Карлос Шагас (1879-1934)

Зверху праворуч: Огюстен Ніколя Жильбер (1858-1927)

Знизу ліворуч: перше експериментальне масове флюорографічне дослідження на вулиці Резенді, 128. Липень 1937 року. Першим ліворуч обличчям стоїть Маноел Абреу.

Знизу праворуч: одна з перших абреуграм 24x36 мм.

досліджень. Помітний внесок у справу розробки методу флюорографії легень зробив Я.Л. Шик, видатний випускник української школи рентгенологів. Також значущі результати були отримані І.Ф. Заркевичем у Київському Окружному шпиталі. З 1948 р. розпочато промисловий випуск флюорографів та підготовку відповідних фахівців на теренах колишнього СРСР. За кілька років метод флюорографії став невід'ємною складовою системи охорони здоров'я. Дивно, що відомий рентгенолог був затягим курцем і помер від раку легень в 1962 р. А на його

батьківщині так і не освоїли випуск власного флюорографічного обладнання, продовжуючи імпортувати його з інших країн.

Використані джерела:

1. История медицины [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://www.historymed.ru/encyclopedia/doctors/>
2. Кисільова Т. О. Масові дослідження з використанням X-променів : перші кроки флюорографії / Т. О. Кисільова // Дослідження з історії і філософії науки і техніки. – 2019. – №1. – С. 28-34.
3. Мануель де Абреу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : https://en.wikipedia.org/wiki/Manuel_de_Abreu
4. Серійний переможець туберкульозу [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://medportal.ru/mednovosti/news/2017/07/21/770abreu/>

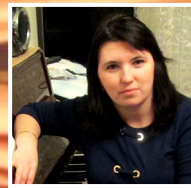
Бібліотечна скарбниця:

по сторінках рідкісних та цінних видань

Тетяна Костюкевич

Оксана Козачок

Вальс через століття

Швидко промайнув рік. Ми протягом життя стрімко рухаємося у часі, на мить зупиняючись на Новорічних зупинках, щоб замислитись над минулим та зарядитися надією на краще. За вікном — 2020 рік. Вітаємо Вас, наші любі читачі! Здоров'ячка Вам і нових звершень! Миру та злагоди!

Сьогодні ми поділимося з Вами часткою своїх скарбів. Про них ми вже розповідали у попередніх номерах «Бібліотерапевта» (2015, №12). Це колекція старих сімейних документів початку минулого століття, подарованих нашій бібліотеці професором кафедри анатомії людини ХНМУ Анатолієм Терещенком — дитячі підручники, зошити, альбом салонних віршів, велика кількість нот, які заслуговують на особливу увагу.

Для нас артефакти минулого — своєрідні машини часу, які випромінюють свою особливу енергетику. Закодована в нотах музика зберігає ритм свого часу та допомагає нам зрозуміти й відчути настрої, почуття, хвилювання, які вирували у душах сучасників початку нової ери 20 століття.

Буремні роки на зломі століть. Перша світова війна. Багато військових і духових оркестри. А тепер відчуйте кожною своєю клітинкою пульсуючу вібрацію маршів, надривну спрагу романсів та стрімкий вихор вічного вальсу!

Трішечки про вальс. Слово «вальс» — походить від німецького Walzen — кружляти. Походжен-

ня танцю точно не відоме. За однією із версій, прабатько вальсу — стрімкий німецький танок Вальцер. За іншою він походить від танцю австрійських і німецьких селян — Лендлера, який танцювали в парі по колу з торканням партнером талії дами, вставання партнера на коліно. Вперше вальс почали виконувати у Відні в 80-х роках 18 століття, із самого початку він нещадно піддавався критиці з боку духовенства, які вважали його розпусним та ганебним. Здавалося б — такий вишуканий, аристократичний танок!

1 березня 1799 року Павлом I, в Санкт-Петербурзі, був підписаний наказ про заборону вальсу. Супротивники танцю підняли великий галас, оскільки вальс дозволяв партнерам близько притутлятися один до одного, що не дозволено в пристойному оточенні. При Олександрі I цей танок також користувався репутацією надмірно вільного, але на балах під час Наполеонівської війни 1812 року про нього не забували і з задоволенням віддавали себе хвилюванню вальсу.

В Британії, у 1813 році проти вальсу виступив сам Байрон, присвятивши цій темі сатиричну поему «The Waltz». А при дворі німецьких Кайзерів вальс був заборонений аж до 1888 року.

В роки Першої світової війни вальс знову стає дуже популярним. В цей час виходить велика кількість вальсів, які складаються не професіональними, а в кращому випадку — на половину професіональними композиторами. Вражає те, що і через сотню років вони звучать сучасно, залишаючись модними й сьогодні.

А тепер, про нашу колекцію.

Серед нот виділяється збірка музичних творів Петра Гапона. Деякі ноти були за його дарчим підписом і автографом. Майже на кожному примірнику нот біля прізвища автора був допис, що він являється автором відомого вальсу «Обірвані струни», присвячений пам'яті Віри Федорівни Комісаржевської, написаний в 1913 році. Почути сам твір у виконанні різних виконавців не викликало труднощів. В той час самими поширеними виконавцями були полкові духові оркестри, і звучання вальсу «Обірвані струни» у виконанні оркестру не залишає жодного шансу на байдужість.

Що може бути більш чарівніше — військовий оркестр, що супроводжує бійців в їх суворих буднях, виконує ніжний, романтичний вальс. Вже перші такти мелодії переміщують нас в далеке минуле — на тінисті алеї парків, галасливі перони залізничних вокзалів. Хвилі вальсу заколискують, гіпноотично гойдаючи і кружляючи у вирію танцю, нашіптують щось про кохання і розлуку. Навіяло... Хоча, місце вальсу на балу серед фразних кавалерів і летючого шовку зашарілих від хвилювання дам.

Розшуки інформації про композитора вальсу «Обірвані струни» викликало більше запитань, ніж відповідей. Зі змісту нотних ви-

дань нам відомо, що Петро Гапон являється автором не тільки вальсів але й маршів, і романсів. Він був Харківським композитором. Розпитування у місцевих музикознавців про композитора Петра Гапона не дало результатів. В соціальних мережах по цьому питанню полеміка. Були думки ототожнювання його з особою попа Григорія Гапона (революційні події 1905 року). Але це ж смішно!

Також авторство прекрасного вальсу приписують італійському композиторові Енріко Россі (1919-2000 р). Цей вальс під назвою «Пам'ять квітів» прозвучав у радянському кінофільмі «Был месяц май» (1970 р.)

Вікіпедія у глобальній мережі повідомляла, що на — «випущеній в 1930 році грамплатівці студії «Columbia» написано, що автор невідомий, назва вальсу іспанською «Пам'ять квітів» виконує оркестр Нулло Романі і є припущення, що вальс написаний в 1920-х роках італійським композитором Енріко Россі».

Згодом, після публікації цього посту у Вікіпедії надійшов коментар, що вальс дійсно написав композитор Петро Гапон і вказано джерело інформації — розділ «Русская музыка начала XX века» на стор. 585-586 в книжці «История русской музыки»*.

Збагачуємо свої знання про нашого композитора: жив в Курську і в Харкові, служив в Богодухівському училищі. Серед його учнів був композитор В. Борисов.

Ми, мабуть, вже стомили свого читача своїми дослідженнями, але ви нам неодмінно вибачите, прослухавши сам вальс!

Насолоджуйтесь, наш земляк — Петро Гапон «Обірвані струни»!

Примітки:

* История русской музыки / [сост., подгот., биогр. ст., примеч. и коммент.: Т. Бахмет]. — Москва : Эксмо, 2012. — 704 с.

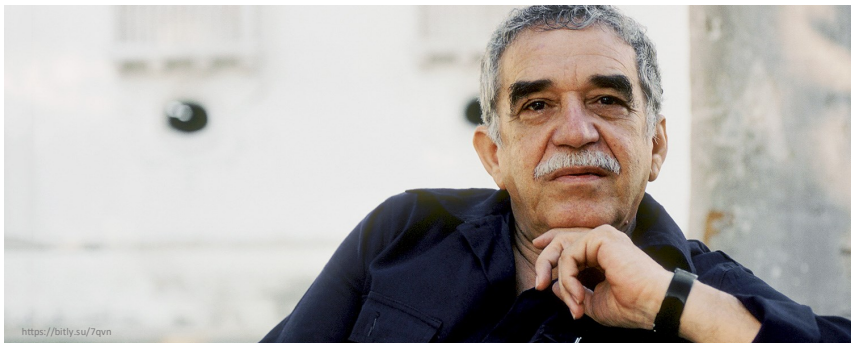
Читання зі смаком

Регіна Вороніна

За лапшунками творчого процесу

Людині звично недооцінювати працю іншого. Ось як пороблено, таку ситуацію бачиш скрізь! Той працює мало, адже його немає на робочому місці, бігає від кабінету до кабінету! Або, навпаки, засів у себе за столом і навіть не привітається зранку. Однак це все суб'єктивно і тільки видимість. Ніхто навіть не замислюється, що людина, котра не буває на своєму робочому місці по декілька годин, можливо, намагається подати і написати грант на оновлення та оптимізацію виробництва. А це потребує узгодження багатьох інстанцій. Або людина, яка не бачить навіть колег над теками документів і монитором ноута з банальної причини — скоро буде перевірка! До когортки недооціненої діяльності, особливо творчо-митецької, я першочергово, хотіла би віднести письменництво як фах. Уявіть собі: автор має власну ідею і сюжет, сотні годин оформлює її словесно, вкладаючи частинку своєї душі. А потім проходить тяжкий період редактури й коректури, під час якого подекуди твоє «дитинча» змінюють! Але ж на цьому все не завершується... Твір необхідно надрукувати. За кошти. І тут починається найцікавіше, бо матеріальна частина письменництва — найнедооцінений елемент мозаїки...

Габрель Гарсія Маркес
(1927-2014)

Автор зазвичай пише про те, що йому небайдуже. Інколи розтягуючи це на декілька років чи навіть десятиліть. Журналіст — це той же письменник, але пише він про те, що тут і зараз, миттєво реагуючи на буденність. Габріель Гарсія Маркес був письменником і журналістом. Літописцем минулого й сучасного. Як представник напрямку «магічного реалізму» він мав надзвичайну «силу» — через метафори показати читачу світ без прикрас.

Гарсія Маркес Г. Вибрані тексти для газет і журналів (1950-1984) / Г. Гарсія Маркес ; пер. з ісп. Г. Грабовська // Всесвіт. – 2019. – № 9-10, 11-12. – С. 179–190.

Уривок з твору:

Писати книжки — самогубне ремесло. Жодне не вимагає стільки часу, роботи, такої посвяти порівняно з безпосередніми прибутками. Не думаю, що є багато читачів, які, прочитавши книжку, питають себе, скількох годин мордувань і родинних незгод коштували авторові ці двісті сторінок і скільки він отримав за свою роботу. Щоб довго не розводитися, варто сказати тим, хто цього не знає, що

письменник отримує всього десять відсотків від того, що покупець платить за книжку в книгарні. Тож читач, який купив книжку за двадцять песо, на прожиток письменникові пожертвував лише два песо. Решту забрали видавці, які взяли на себе ризик це видати, а потім дистриб'ютори і книготорговці. Це здаватиметься ще несправедливішим, якщо подумати, що найкращі письменники —

це ті, що зазвичай пишуть менше... тому нормально, що для написання книжки на двісті сторінок їм треба щонайменше два роки... І проста арифметика підказує, що... вони витрачають більшу суму, ніж та, яку отримують за книжку. Не дарма казав мені мій друг-письменник: «Усі видавці, дистриб'ютори і книготорговці — багаті, а всі письменники — бідні».

Ця проблема є критичнішою в слаборозвинутих країнах, де торгівля книжками є менш інтенсивною, однак вона не є винятково їхньою. У Сполучених Штатах, котрі є раєм для успішних письменників, на кожного автора, який у мить ока стає багатим завдяки лотереї кишенькових видань, припадають сотні непоганих письменників, приречених на довічне ув'язнення під крижаними краплями десяти відсотків. Останнім вражаючим випадком умотивованого збагачення в Сполучених Штатах є романіст Трумен Капоте з його книжкою «З холодним серцем», яка за перші тижні принесла йому півмільйона доларів роялті і схожу суму за право знімати з нею кіно. Натомість Альбер Камю, який і далі буде в книгарнях, коли ніхто вже не згадає дивовижного Трумена Капоте, жив із писання кіносценаріїв під псевдонімом, аби мати змогу й далі писати свої книжки. Нобелівська премія, яку він отримав за кілька років до смерті і яка стала заледве тимчасовим полегшенням для його родинних незгод, принесла приблизно сорок тисяч доларів — у наш час стільки коштує дім із садом для дітей. Кращу, хоча й вимушену, обладку облагодив Жан-Поль Сартр, відмовившись

від цієї премії, бо завдяки своїй позиції він здобув справедливий і заслужений престиж незалежності, який збільшив попит на його книжки.

Багато письменників тужать за давнім меценатом, багатим і щедрим паном, який утримував митців, щоб ті собі вільотно працювали. Меценати існують, хоча в іншому вигляді. Є великі фінансові консорціуми, які — подекуди для того, аби платити менші податки, іноді для того, аби позбутися іміджу акул, що сформувався щодо них у громадськості, та зрідка для того, аби заспокоїти власну совість, — призначають значні суми на підтримку роботи митців. Але ми, письменники, любимо робити те, що нам хочеться, і підозрюємо — можливо, безпідставно, — що спонсор компрометує незалежність мислення і висловлювань і породжує небажані компроміси. Я, наприклад, волю писати без хай там яких субсидій — і не лише тому, що страждаю на чудову манію переслідування, а через те, що, коли починаю писати, не маю жодного поняття, з ким я буду згоден, коли закінчуватиму. Було б неправильно, якби наприкінці я увійшов у суперечність з ідеологією спонсора, що є дуже ймовірним через конфлікт-

ний дух суперечності письменників, і було би цілком ненормально, якби я випадком з нею погоджувався.

Система спонсорства, типова для патерналістського покликання капіталізму, схоже, є відповіддю на соціалістичну пропозицію вважати письменника трудівником на державній зарплаті. У принципі соціалістичне рішення є правильним, бо звільняє письменника від експлуатації посередників. Та на практиці ця система досі породжувала і ще хтось скільки часу породжуватиме ризики, які є серйознішими, ніж несправедливості, що їх вона прагнула виправити... особисто я думаю, що письменник як такий має тільки один революційний обов'язок — писати добре...

Після цього сумного дослідження є очевидним питанням: чому ми, письменники, пишемо. Відповідь мимоволі є настільки мелодраматичнішою, наскільки відвертішою. Бути письменником — це просто так... Успіх надихає, прихильність читачів стимулює, але це додаткові вигоди, бо добрий письменник будь-що писатиме й далі, навіть з подертими черевиками, навіть якщо його книжки не продаватимуться...

Липень 1966 року, «Ель Еспектадор»,
Богота

Кладязь книжкової мудрості

«... Главное для писателя — это с наибольшей полнотой и щедростью выразить себя в любой вещи, даже в таком маленьком рассказе, и тем самым выразить свое время... ничто не должно сдерживать писателя — ни ложный стыд перед читателями, ни страх повторить то, что уже было сказано (но по-иному) другими писателями, ни оглядка на критиков и редактора. Во время работы надо забыть обо всем и писать как бы для себя или для самого дорогого человека на свете... Писателем может быть только тот, у кого есть что сказать людям и нового, значительного и интересного, тот человек, который видит многое, чего остальные не замечают...»

Паустовский К. Г. Золотая роза : повести / К. Г. Паустовский // Золотая роза : повести и рассказы. — Киев : Рад. школа, 1984. — С. 75-213. — [С. 96].

Хроніка подій

НАРАДА ЩОДО ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ДО ДЕРЖАВНИХ ІСПИТІВ

30 січня у стінах Наукової бібліотеки ХНМУ відбулась нарада, у якій взяли участь в.о. проректора з науково-педагогічної діяльності доц. І. Лещина, директор Навчально-наукового інституту якості освіти ХНМУ проф. І. Завгородній, декан 1 факультету проф. ХНМУ А. Ніколаєва, директорка

бібліотеки І. Киричок, завучі та відповідальні за використання програми USMLE-Rx на кафедрах та у бібліотеці. Обговорювали питання щодо використання програми USMLE-Rx у підготовці до Єдиного державного кваліфікаційного іспиту. За результатами обговорень прийняті рішення про

необхідність продовжувати використання програми USMLE-Rx у навчальному процесі й для самостійної підготовки студентів та придбання доступу до цієї програми на 2020 рік.

Другим питанням розглядали організацію підготовки студентів до Іспиту з іноземної мови професійного спрямування, особливості тестових завдань, на що необхідно звернути увагу студентів при розборі тестів, а також необхідність провести відповідні реорганізаційні заходи при підготовці до цього іспиту.

МІСЦЕ СТУДЕНТСЬКИХ АКТИВНОСТЕЙ — УНІВЕРСИТЕТСЬКА БІБЛІОТЕКА

СТУДЕНТСЬКІ ЗБОРИ

17 січня у стінах Наукової бібліотеки відбулась зустріч Nigeria medical students association (NMSA) та останні у цьому семестрі збори сектору з моніторингу якості освіти. На засіданні команда обговорила проведені за семестр заходи та проекти, зробили висновки по роботі та розбір допущених помилок, про-

аналізували діяльність кожного учасника та активіста сектору. Голова сектору побажала студентам

гарного відпочинку на канікулах перед наступним семестром.

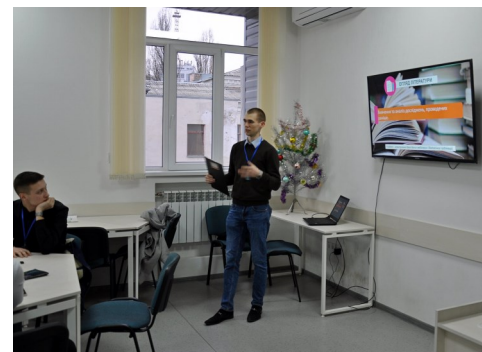

НАУКОВА ШКОЛА «SCIENCE FOR EVERYBODY»

20 січня в ХНМУ розпочав роботу Фестиваль молодіжної науки, який тривав протягом двох днів.

21 січня один із заходів Фестивалю пройшов у стінах Наукової бібліотеки. Це — наукова школа «Science for everybody», на якій студенти мали змогу навчитися

основам наукової діяльності. Рада Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів та молодих вчених підготувала цікаві повідомлення — як написати тези, як підготувати успішну доповідь та що таке перевірка тез на наявність текстових запозичень.

МОЛОДЬ І НАУКА: ПОЄДНАННЯ ТРАДИЦІЙ НАУКОВОЇ ШКОЛИ ТА ІННОВАТИКА ЧАСУ МАЙБУТНЬОГО

Про засідання однієї із секцій щорічної міжвузівської конференції молодих учених і студентів
«Медицина третього тисячоліття» очима учасника

Я захоплююсь наполегливістю і високим рівнем організованості сучасної молоді нашого університету. Більшість прагне вивчати власний фах не тільки по підручникам чи на заняттях, а заглиблюватись у різноманіття наукової думки, теоретичного та практичного характеру, ґрунтуючись вже на здобутках вітчизняних та зарубіжних метрів медичної наукової школи. Та до слова, кажучи, і не тільки медичної тематики... Саме з таким підходом наприкінці січня цього року у стінах ХНМУ пройшов Фестиваль молодіжної науки (20-22 січня 2020 року).

Декілька слів про захід: протягом двох днів за безпосередньої участі в організації та проведенні Наукового товариства студентів, аспірантів, докторантів і молодих учених ХНМУ відбулись різноматематичні активності, кожна на своїх локаціях. Особливою частиною фестивалю стало, особисто для мене як поціновувача науково-практичних дебатів, проведення щорічної міжвузівської конференції молодих учених і студентів «Медицина третього тисячоліття». Цього року учасниками було надано більше 120 доповідей на 14 секціях, більше 50 постерних доповідей, що були представлені на широкий загальний обговорення. До речі, за програмою всю цю колосальну кількість робіт надали більш ніж як 270 молодих науковців!

Щодо секційних засідань конференції... Мені пощастило бути учасником засідання секції «Суспільно-гуманітарні науки. Психологія та педагогіка». Планувалось заслухати невелику кількість виступів, що мають досить вагомий актуальність дослідження у соціумі, що й було розкрито під час дебатів! Окреслимо тематику ви-

ступів: страх смерті у філософському розрізі, особливість будівництва медичних закладів Харкова наприкінці ХХ століття, наслідки сексуального насилля в Індії, сприйняття людей з аутизмом у суспільстві, міжнародні культурно-освітні зв'язки України і Туркменістану. Представники кафедр, які курували та модерували процес засідання секції, створили всі умови для цікавої дискусії, ставили запитання доповідачам і присутнім так, щоб ініціювати жваве обговорення, і таким чином розкрити тему виступу повністю! На мій погляд, дві доповіді заслуговують підвищеної уваги і про них слід розказати більше!

Велигоря Тетяна Олександрівна, студентка 1 курсу, у своїй доповіді зробила досить вдалу спробу розкрити одне з вічних питань на тему «Страх людини перед обличчям смерті». Ключова теза і як висновок дебатів: смерть неминуха, тому необхідно робити все, щоб запам'ятати кожні миттєвості життя, отже, смерті не слід боятися чи багато про неї думати.

Ільїн Вадим Геннадійович, кандидат історичних наук, представник кафедри суспільних наук, у своєму виступі на тему «Проблеми будівництва медичних закладів у Харкові 1970-1980 років» звернув увагу на той факт, що більшість цих споруд були побу-

довані нераціонально і не для прямого призначення у сфері охорони здоров'я.

Ретроспектива в медичному краєзнавстві демонструє аналіз деяких допущених недоліків з окремих питань та допомагає уникнути помилок в майбутньому!

Наприкінці засідання президія секції обговорила усе почуте, зробила висновки, і обрала призові місця у номінаціях. Дипломи знайшли своїх переможців!

Ще однією важливою активністю фестивалю стала школа молодого науковця «Science for everybody» у стінах одного з залів оновленого бібліотечно-інформаційного комплексу Наукової бібліотеки в Учбово-лабораторному корпусі ХНМУ. Захід мав на меті показати багатогранність наукової діяльності, можливості проведення її саме молоддю з перспективами подальшого наукового розвитку, а також систему комплексної побудови публікаційної кар'єри молодого науковця.

Тож долучайтесь до науки! Це не тільки можливість здобути нагороди та призові місця на конференціях чи конкурсах. Це цілий мікросоціум, де ви можете спробувати себе у будь-якій ролі — учасника, спостерігача, організатора, доповідача, рецензента, науковця або новатора!

Регіна Вороніна

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

«Літописець рідної землі»

(115 років від дня народження Уласа Олексійовича Самчука, українського письменника, театрального діяча) – з 20 лютого

«Свобода, Гідність, Єдність»

(до Дня вшанування подвигу учасників Революції Гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні) – з 20 лютого

Місце експозиції: Абонемент художньої літератури Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус «Б»)

«Ревматизм: причини та наслідки» – лютий-березень

Місце експозиції: Читальна зала наукової літератури Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус «Б»)

Віртуальні виставки:

«Хмельницький Борис Мойсейович»

(135 років з дня народження доктора медичних наук, професора, директора Українського інституту туберкульозу (1940-1955), завідувача кафедри туберкульозу Харківського медичного інституту (1931-1956) – з 4 лютого

«Чарівний світ слова...»

(до Міжнародного дня рідної мови) – з 21 лютого

З цими та іншими віртуальними виставками пропонуємо ознайомитися на сайті НБ ХНМУ
<http://libr.knmu.edu.ua/>

*Вітаємо співробітників Наукової бібліотеки
з ювілеєм та днем народження
у січні!*

*Козачок Оксану!
Попову Людмилу*

*Агат'єву Віру!
Волошину Валентину!
Кузнєцову Лідію!
Неговелову Оксану!*

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077209
моб. (097)9937709
e-mail: biblio-t@ukr.net

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (головний редактор)
Русанова О.А. (відповідальний редактор)
Кустова К.М.
Гаєва Н.Д.
Вороніна Р.В.

